Ч. 278 Четвер 15 (27) грудня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Два напрями полїтичні.

VIII.

Дальшою точкою, в котрій розходять ся оба наші напрями полїтичні, есть погляд на нашу силу народну. Люди з табору опозицийного, репрезентованого пос. Романчуком і его товаришами, суть під сим взглядом оптимістами; їм здає ся, що широкі маси нашого народу не лиш повинні, але й можуть рішати сами о собі у всяких важних хвилях житя полїтичного, от хоч би н. пр. при всїляких виборах. Люди ті чомусь не можуть, чи не хотять того видїти й зрозуміти, що як-раз ті широкі маси нашого народу суть ще дуже мало сьвідомі себе самих і своїх прав народних, що до їх розуму можуть промовити лиш такі арґументи, котрі безпосередно приносять або обіцюють принести якусь користь матеріяльну. Річ певна, що коли-б наша опозиция була в силї заімпонувати тим масам такими користями, то они певно були би по еї сторонї. Тимчасом як дїє ся? Наші опозиционїсти не можуть нїчого більше вдїяти як лиш обіцювати і так само одержують лиш обіцянку; коли же прийде ся до дїла, показує ся зовсім инакше. Сей факт поясняє нам достаточно всяку неудачу при виборах; звичайно лиш дуже маленька часть виборцїв доказує й дїлом того, що на словах обіцювала а остаточно ще й она знеохочує ся та по кількох неудачах стає рівнодушна. Наша опозиция однакож не звертає на то уваги; она видко, хоче конче держати ся тої приповідки, котра каже, що громада великий чоловік, хоч би і з малим розумом, може щось вдїяти. Виходячи з сеї хибної засади, любить наша опозиция часто покликувати ся на „голос народу“ без взгляду на то, чи нарід може надати свому голосови таку силу, щоби его почули там, де потреба. В слїд за сим іде й охота наших опозиционїстів переносити рух полїтичний безвзглядно на широкі маси народу, децентралїзувати его, або як у нас кажуть, слухати голосу провінциї. Наслїдком такого поступованя дійшло у нас в послїдних часах до того, що наші верховодячі круги замість давати провід широким масам, замість вести розумно провінцию за собою і з нею робити кріпку основу для свого дїланя зрекли ся того і в значній части, ба майже зовсім спустились на провінцию та виглядають проводу від неї. Тим способом дійшло до того, що по провінциї почали творити ся осередки руху полїтичного, не стоячі з собою в ніякій звязи а зависимі майже лиш від одного або кількох більше дїяльних людий, котрі роблять на власну руку, так, як можуть і уміють, без взгляду на то, чи їх робота зможе принести для загалу який успіх, чи нї.

Другий напрям полїтичний, репрезентований головно послами Барвіньским, Вахнянином і тими, що творять тепер руский клюб в Радї державній, есть зовсім противного погляду. Люди з того напряму полїтичного суть в своїх поглядах на широкі маси нашого народу більше песимістами. Они кажуть, що ті широкі маси ще далеко від того, щоби у важних хвилях, хоч би й в таких як вибори, могли рішати самі о собі. Масам тим треба ще кріпкого проводу, котрий би з одної сторони після своеї найлїпшої волї і найлїпшого свого знаня заступав его інтереси, з другої же приводив їх до сьвідомости народної і тим способом лагодив собі в них кріпку основу і підпору. Щоби сю цїль осягнути, не досить есть опиратись лиш на широких масах народу, але й треба використати всї чинники, котрі дали би можність удержатись при проводї тих мас. Після їх погляду не досить есть лиш слухати голосу народу, але й робити так, щоби той голос набирав сили й значіня, бо аж тогди нарід почує, що его слухають, що з ним числять ся. Люди з сего напряму полїтичного суть противні децентралїзациї проводу, бо після їх погляду децентралїзация і перенощене ваги дїяльности полїтичної на поодинокі осередки полїтичні на провінциї, ослабляє загальну роботу народну, розбиває еї. Провід повинен бути кріпкий і однодїльний, спочиваючий в руках тих людий, котрі пробуваючи в головнім осередку житя полїтичного в краю, в столици, мають можність слїдити докладнїйше і успішнїйше за проявами того житя та хотять тим занимати ся і давати щиро провід народови, передовсїм же повинен той провід спочивати в руках тих, котрі обняли его також і з волї народу, котрий вибрав їх на своїх заступників. Се ще не виключає того, щоби й на провінциї творились осередки житя полїтичного, під окремими місцевими проводами, однакож они повинні стояти в звязи з головним, центральним проводом і спільно з ним дїлати, а не кождий на власну руку і після свого хвилевого погляду.

Отсе суть ті головні ріжницї обох наших теперішних напрямів полїтичних. Зберім їх ще раз коротко разом:

Напрям, котрий ми назвали пасивною полїтикою, або напрям полїтики опозицийної, репрезентованої пос. Романчуком і его товаришами, противить ся спільному поступованю з

---

3)

Я, він і она.

Новеля

Юліяна Лентовского.

(Конець.)

Заходила часто до мене, як давнїйше, хоч би на чверть години, на пять хвиль. І мої товариші, як давнїйше шепотїли: „Ти еї унаслїдив! унаслїдив!“...

Тревало се цїлий рік і наповнило мене якимсь огірченем, що й досї чую его в собі.

Одного дня прийшла знов і вічно з тим самим питанем на устах:

— Не знаете що про Стася?

Стась — і Стась!... Знудила мене вже тим всїм! Досить менї того!

— Знаю — сказав я, хотячи їй докучити. — Знаю, женить ся!

Навіть не порушила ся.

— Ех, — відповіла — про се вже всї знають... З панною Закревскою. Але я гадала, що може був тут у вас?... може що сказав?

— Як то, женить ся? — скрикнув я зачудований. — Ви хиба жартуете.

Она гадала, що в тім моїм викрику криє ся якесь удаване і сумно усьміхнула ся.

— Длячого удаете, пане Едвард! Се ж звістна річ... Панна Закревска... Сїмдесять тисяч готівкою і обіцянка на друге стілько в будуччинї! Так, се вже певно.

Похоронні дзвони не могли би так сумно звучати, як еї голос в тій хвили.

Мимо того була спокійна.

— Вінчане має бути вже в вересни — говорила дальше. — Але відтягне ся певно аж до пізної осени... О! відтягне ся!

Я слухав еї остовпілий.

Менї не могло помістити ся в голові, щоби хто ішов на погибіль так мовчки, без нарікання, без зойку. В менї бурила ся, кипіла кров — а она?

— І ви нїчого, нї раз нїчого не говорите? — скликнув я, хапаючи еї за руку.

— Я? — відповіла, підносячи на мене очи. — Та що я! Я мала хвилю щастя, то й досить. Але ему обіцяла я, що нїколи не заколочу его щастя і буду хотїти для него все того, чого він сам забажає... Що там я!... Ох, лише не видко, коли умру. Я вже дуже хора, о! дуже. Він, бачите, буде мене все добре згадувати, бо я не зробила ему нїчого злого. А як я его любила, ах! як любила.

І дїйстно не богато вже належалось їй від сего сьвіта. Я замітив се аж тепер. Ті румянцї, що нагле уступали перед смертною блїдостю, сей неприродний блеск очий, сей тихий кашель, ті уста спалені горячкою — все те нараз отворило менї очи.

І коли тиждень опісля устали нараз еї відвідини, мене се справдї занепокоїло. Я вибирав ся до неї з дня на день, аж вкінци діждав ся від неї післанця з листом.

Писала, що з нею вже дуже зле, хоч було в один час лїпше. Просила, щоби я прийшов зараз, скоро лише дістану еї письмо.

Я й побіг зараз і застав еї в лїжку, в простенькій, занедбаній комнатцї. Се був лише тїнь давної, чудесної дївчини. Коло неї сидїли дві сусїдки, якісь старі, сухі панни, що приглядались менї дуже непривітно і довго держали за дверми, випитуючи: По що! на що! до кого?

Однако она привитала мене як найсердечнїйше, була дуже урадована.

— Добре, що ви прийшли, бо зі мною вже конець! — промовила, не випускаючи моєї руки.

Відтак кивнула головою, щоби обі жінки вийшли з комнатки, хоч они не мали до того великої охоти і все дивили ся на мене з недовірем.

Коли они вийшли, недужа положила палець на устах.

— Пст! Говоріть до мене тихо — шепнула, бо они там певно підслухують.... они такі погані!... А знають о всїм, я виговорила ся перед ними.... Тихо!... Слухайте!... Я писала до Стася два рази і він також відписав менї два рази.... Обіцяв прийти, але він мусить бути тепер так занятий.... Читайте! Чудесні листи. О!..о!

нашими князями церкви і духовеньством, бо уважає се за клерикалізм, хоч не противний звязи з поодинокими особами духовними (як коли-б они не були так само клерикалами!); противний порозуміню з правительством (очевидно, з теперішним, а певно й з кождим иншим, котре було би подібне до теперішного; противний порозумію з Поляками і наконець кладе вагу майже виключно лиш на широкі маси народу і переважно на сьвітску інтелїґенцию, а ваготу проводу політичного старає ся перепести на провінцию. (Політичне товариство „Народну Раду" у Львові не беремо тут в рахубу, позаяк доси належать до него люди з обох напрямів, хоч склад виділу сего товариства єсть хвилево в руках людий з напряму опозицийного).

Напрям, названий нами політикою активною, а репрезентований послами Барвінським і Вахняниним та руским клюбом в Раді державній, єсть за спільним поступованєм з князями церкви і духовеньством без взгляду на їх клерикалізм, позаяк духовеньство наше творить головну масу нашої інтелїґенциї; єсть за порозумінєм з правительством і Поляками, бо видить в тім інтерес розвитку нашого народу, а противить ся переношеню цїлої ваги політичної роботи на широкі маси народу, позаяк уважає, що ті маси треба насамперед осьвідомити, заким можна буде на них зовсїм певно оперти ся; він єсть длятого противний переношеню ваготи політичної роботи на провінцию, а стоїть за тим, щоби ту роботу і провід в нїй сконцентрувати, опертись на провінциї і потягати єї за собою.

Так отже представляють ся оба наші напрями політичні. Котрий з них був би для нашої справи народної користнїйший, нехай кождий з читателїв сам осудить. Нам видає ся користнїйшим напрям політики активної, а то задля тих причин, які ми вже в попередних статиях навели. Лишаєсь нам ще відповісти, чи дадуть ся погодити оба сї напрями з собою? Коли так, то яким способом? — а коли нї, то що робити?

Перегляд політичний.

З Відня доносять, що радник Двору Шукле зложив мандат посла до Ради державної.

В загребскім соймі порушено знов справу получення Дальмациї з Хорватиєю і Славонією. Дня 21 с. м. заявив шеф секциї Краснявий: Як звістно, що всї від давна бажаємо того, щоби здійстнило ся то, що містять в собі диплёми інавґуральні". На то відповів єму пос. Кумичич, що зміст диплёвів відповідає зовсїм бажаням опозициї. Коли немаєте — казав він, ще якого иншого становиска, то легко порозуміємо ся, бо й нам залежить на тім, щоби корона сьв. Стефана засияла в повнім давнім блеску. На другий день порушив і бан хорватский сю саму справу та сказав, що опозиция, підбурююча людність нїби то для інтересів народних, доводить сама до того, що в народі будить ся неохота до сполучення країв хорватских і тим способом дїлає против сполучення. Бесїда бана зробила дуже величезну сензацию.

З Петербурга доносять, що ґр. Павло Шувалов прибуде до Варшави дня 3 або 4 сїчня. Наслїдником Шувалова в Берлинї має стати росийский посол в Копенгазї Муравєв.

Цар розпорядив, щоби на будуче предкладано єму безпосередно і окремо лиш ті реферати, що відносять ся до одного мінїстерства; над справами же загальнїйшої натури має радити рада мінїстрів під єго проводом. — Зачувати, що інституция начальників земских, заведена за померщого царя, має бути знесена а заведені знову давні земства.

Виходяча в Петрокові в царстві польскім ґазета Tygodnik piotrkowski доносить: Івангородско-домбровска зелїзниця поручила всім стациям вивішувати від тепер всякі оголошеня в будинках стацийних в двох язиках, росийскім і польскім, для докладнїйшого розповсюдження і зрозуміня єї розпоряджень. Єсть се характеристичне розпорядженє для відносин польских в Росиї; видко, що поволи зачинають змінювати ся відносини в користь Поляків. Може бути, що для Русинів в Росиї настане бодай якась мала пільга, от хоч би така, щоби їм вільно було видавати часописи та поважнїйші книжки в руско-українській мові. Але чи єсть кому о то упімнути ся? Доси навіть в Галичинї не зважив ся нїхто висказати хоч би лиш надії на полекшу для Русинів в Росиї.

З Мадаґаскару наспіла до Марсилії вість, що на сей остров приїхав анґлїйский полковник Шервайнтен і богато анґлїйских официрів, котрі хотять вступити до служби в говайскій армії. Говаси дістали також великий запас карабінів і амуниції. Говаси старають ся укріпити свою столицю Антанаріво і зорґанїзувати єї оборону, що їм однакож приходить ся дуже трудно, позаяк не мають досить войска до того. З другої же сторони дістали париські ґазети вість, що говайске правительство згодило ся зараз на всї жаданя Франциї, коли побачили, що Французи розпочали фактично війну і заняли портове місто Тамараве.

Новинки.

Львів дня 26 грудня.

— **Іменованя.** В інтендантурі воєнній іменовані між иншими слїдуючі вислужені однорічні охотники-під'офіцири акцесістами в резерві: Кручек Іван і Малец Григ. для корпуса краківского, а Партицкий Осип для перемиского; дальше іменовані кадетами фельдфеблями в резерві Ляйтнер Іван, Станкевич Отілльо, Строка Іван і Вергун Дмитро для львівского корпуса; окрім того, мабуть за-для недостачі кандидатів з Галичини, призначено около 30 Нїмців і Чехів для Кракова, Перемишля і Львова.

І виймила з-за пазухи два помяті, перепочені кусники листового паперу.

— Правда! обіцяв? — говорила дальше. — Отже я не умру без него спокійно. Ви підете по него, ви приведете єго, правда? Він з вами прийде?

— Прийде, прийде з певностию! — скрикнув я.

— Тихо! — шепнула, вказуючи знов на двері, за котрими зникли обі жінки. — Кажу-ж вам, що они все знають; они проклинають єго, грозять, так грозять. Мене намавляли, щоби оба ті єго листи і тамті давнїйші пісьати до єго судженої.... Они спосібні все вчинити, як умру.... кажу вам, спосібні! Але я сама віддам єму те все, віддам, нехай лише прийде, нехай прийде.... А тепер буду стеречи, бо то дурні і мстиві жінки....

Сховала знов оба листи за сорочку, неспокійно поглядаючи на двері.

Я зірвав ся з крісла, бо почув сльози в очах.

— Іду по него!

— По Стася! — крикнула урадована.

— Зараз єго туди приведу.

— Ще нині?

І витягнула до мене висохлу руку.

— Дякую вам! Які ви все добрі були для мене. Тепер вірю, що єго ще побачу. Ідіть, пане Едвард, ідіть! А возьміть фіякра, бо шкода Стахового часу.

І усьміхнула ся, немов вступило в неї нове житє.

— Боже, Боже, яка радість! — шептала, коли я вже ішов до дверий.

Я велів гнати фіякрови, як можна найскорше і за чверть години були ми перед мешканєм Стаха.

Було три мінути по семій, повинен був ще бути дома.

Двері отворив мені Анзельм і певно не пізнаючи мене, сказав:

— Пан доктор не може приймити....

Але я відтрутив єго так, що вже не докінчив.

Стах стояв посеред свого сальона, в капелюсї на голові.

— А! се ти? — відозвав ся.

— Я!... Добре, що ти одітий! Приходжу тебе забрати. На долинї жде дорожка. Поїдемо на Зелїзну. Єї днї вже почислені.... Ходи!

Хотів щось промовити і здавало ся, що надумує ся.

— Про мене! — сказав вкінци. — Ходім!... Бідна женщина. Не маю вправдї богато часу, але годї! Прошу! — додав, пропускаючи мене передом в двері.

По дорозї говорив як найсвободнїйше, немов забув: куди їде і по що? Однако се мене не зразило, бо до мого уха доносили ся лише пусті слова.

Остаточно опинились ми на місци.

Я війшов перший, хотячи недужу приготовити до сеї стрічи.

— А він? — спитало зараз.

— Єсть, іде! — і я вказав поза себе.

Дві сльози замиготїли в єї очах.

Стах підійшов до неї з простягненими руками.

— Оленко! як ся маєш!

Усьміхнула ся лише і кріпко схопила єго руки; довший час не спромогла ся на жадне слово.

Вкінци вказала єму рукою місце коло себе, на краю ліжка. Він надхилив ся і обоє почали шепотом розмавляти.

Я став собі здалека, при вікнї, глядів на рухливу улицю і від часу до часу ловив поодинокі слова їх розмови.

Одна з сусідок внесла лямпу і уставила єї на столику між фляшками від ліків.

— Який ти все гарний! шепнула недужа, приглядаючи ся при сьвітлї Стахови.

Він тимчасом розглядав рецепти.

— Дуже добре тебе лїчать! — сказав.

Махнула рукою.

— От лїпше скажи менї що про себе! — відповіла.

І знов стали розмавляти, прихилившись обоє, так що майже їх голови стулили ся.

Не знаю, як довго се тревало. Вкінци Стах встав і обертаючи ся до мене, сказав:

— Підемо, Едку!

Відтак спитав у хорої:

— Позволиш нам вже відійти?

— Добре! — шепнула. — Ти, Сгасю, певне вже тут не заглянеш!... Нї, нї, я знаю! Не обіцюй.... Впрочім сама не хочу.... Але ві ви — поправила ся, обертаючи ся до мене, — ви мусите прийти сюди завтра рано.... Маю вам щось повірити.... Добре?

Я обіцяв прийти рано. Они стали зно пращати ся довго, стискали собі руки і шепта ли. Стах три рази вертав від дверий, бо заедн кликала єго.

Богато простив я єму за се, що єго с цїлком не мучило, не нетерпеливило. Дїйстно хиба лікар міг спромогти ся в сїм положен на таку витреваліcть, свободу і делїкатність.

Однако на улици Стах тяжко відітхнув Аж тодї побачив я, що ся свобода богато єг коштувала.

Якусь хвилю ішли ми мовчки, оглядаюч ся за вільною дорожкою.

— Худоба з мене — промовив вкінц Стах.

Не богато хибувало, а я був би кинув єму на шию. Бо менї здавало ся, що чую якийс жаль в єго голосї, каяпе і грижу совісти.

Але він говорив дальше цїлком холодно

— Худоба з мене, що я тебе послуха і дав намовити ся на сю візиту. Буду ни зворушений, а як раз потрібую певности пр моїй судженій.... Дорожка! — додав зараз, по бачивши мріючий в темнотї віз.

На другий день, потайки перед хатним доручила менї Олепа свою книжочку кас ощадности.

— Єсть до 500 рублїв — говорила. — Двіста на похорон і на службу. Решту даст по моїй смерти тим жінкам.... Стась вже тепе не потрібує, а они бідні. Впрочім я їм обіцял але не довіряю, бо они може би менї скупил на похорон. Отже розпорядїть тим самі. Добре

— **Презенти** одержали оо.: Брон. Давидович на Сприню, дек. старосамбірского; Вас. Чернецкий на Плазів, дек. любачівского.

— **П. Омеляна Поповича**, ц. к. інспектора повітового в Кіцмани, придїлено розпорядженем ц. к. Міністерства просьвіти до служби при ц. к. шкільній краєвій Радї в Чернівцях і поручено єму інспекцию всїх руских шкіл на Буковинї.

— **Загальний збір Перемиского Бояна** третїй з ряду, віддав і на сей рік провід товариства дотеперішному провідникови д-рови Т. Кормошеви, котрий по уступившім з товариства о. М. Копкови обняв і управу хору. Нова управа перебула огнену пробу в недїльнім концертї дня 16 грудня в сали ратушевій на дохід бідної молодежи шкіл народних — і справдї поривала за собою численних слухачів прекрасними голосами як і майстерним веденем всїх точок мужеского і мішаного хору.

— **Товариство „Руска Бесїда" в Станїславові** склшкує свій річний загальний збір на день 30 грудня с. р. на 6-ту годину вечер в комнатах товариства (ринок ч. 30).

— **Читальня Просьвіти в Кракові.** З Кракова пишуть: Ц. к. Намістництво рескриптом з дня 26 падолиста 1894 до ч. 96.279 приняло до відомости основане в Кракові читальнї „Просьвіти". Єсть се одиноке руске товариство не тілько в Кракові, але в цїлій західній Галичинї і послїдна, найдальше висунена сторожа нашої народности і нашого обряду, тож і не диво, що члени основателї сеї нової народної робітницї звертають ся не тілько до братів краківских, але й до всїх Русинів з прошенем, щоби численним приступуванем в члени як і жертвами чи то в книжках чи в грошех причинили ся до скріпленя сеї ватри і допомогли їй осягнути намірену цїль, с. є. згорнути всїх тутешних Русинів під своїм щиро руским прапором. Всякі письма просимо пересилати на адресу: Читальня „Просьвіти" в Кракові, Ринок ч. 13. III. поверх. — За основателїв *Вас. Чирняньский. — Вас. Коцюба.*

— **Конець любовної історії.** Було се минувшого місяця спочатку, коли сьвіт дізнав ся о такій пригодї у Віднї: Рудольф Горкі з Відня скінчив торговельну школу. Мав 17 лїт, але виглядав далеко молодше. Ходив кілька років до ґімназиї, однак там єму не велось. Доси не мав ніякої посади, але вже хотїв уживати сьвіта. Раз щось потягнув батькови і се уйшло єму безкарно. В жовтни забрав батькови книжку щадничу і вибрав в касї 105 зр., щоби мати що на гулятику. Батько обстав в судї за сином і Рудольфови знов нічого не стало ся. Але многонадїйний молодець запізнав ся рівночасно з дївчиною в каварни Мариєю Вітіска. Мария була гарна дївчина, а Рудольф слабовитий, але полюбили ся обоє. Який міг бути з того конець, обоє не знали, і то мучило їх дуже. Постановили разом умерти. Дня 8 листопада вийшла Мария з каварнї в ночи і з Горким пішла до одного дому при Landstrasse. Там перебула кілька годин, поки рішили ся, що з собою зробити. Мария просила Рудольфа, щоби перше єї застрілив, а потім себе. Написали листи пращальні, і ждали на смерть. Рудольф стрілив раз, капсель не спалив ся, стрілив другий раз в ліву скрань любки, куля звалила єї на землю. Мария скрикнула страшно, Рудольф не знав, що робити. Она ще жила. Горкі поклав єї на софу, дав їй револьвер в праву руку, щоби здавало ся, що сама позбавила себе житя, але відтак сховав револьвер в кишеню і вибіг на улицю, шукати ратунку для милої. Поліцияпт прикликав лїкаря, але вже було за пізно; Мария не жила. При нїй і при Горким найдено пращальні листи; просили родичів о прощене за пригоду, бо люблять ся дуже, не можуть побрати ся і мусять разом вмирати. Горкі в першій хвили казав, що Мария сама застрілила ся, путав ся в зізнанях і збудив підозріне у поліциї. Як могла Мария правою рукою стрілити собі в голову з лївого боку? Як би сама стріляла ся, то притулила би цївку револьвера до голови, через що рана була би спалена — а тимчасом того всего нема. Рад не рад Горкий признав ся, що застрілив любку, а собі не мав відваги відобрати житя... Сими днями відбула ся розправа судова против Горкого. Єго засуджено на чотири роки тяжкої вязницї і так скінчила ся романтична істория.

— **Ювілей перемиської Рускої Бесїди.** Сего місяця обходила Руска Бесїда в Перемишли 25-лїтний ювілей свого основаня торжественним вечером в комнатах товариства. Вечер розпочав ся ювілейною бесїдою дир. Григ. Цеглиньский, в котрій порівнав колишню перемиску Русь з нинїшною, розвів провідні думки основателїв товариства (з котрих оден, именно сов. Шехович був на вечерку), думки, що плили разом з ідеями народного відродженя під впливом україньскої словесности, головно поезиї Шевченка, і закінчив бажанем, щоби ті ідеї ширшали як в найдальші круги перемискої Руси і щоб одушевлені ними всї одним серцем і одними устами змогли обходити золотий ювілей товариства. Річ голови принято грімкими і одушевляючими окликами, а богато старших членів складало єму подяку за красну і піднеслу річ.

По сїм член видїлу о. Копко відчитав коротку історию товариства, уложену лїтописно. Опісля промавляли ще: рад. Шехович, крил. Подолиньский, др. Кормош, Стахура Федорович, Антоневич, Ґецїв і другі. Вечер перейшов в поважнім настрою і увїнчано ще складкою на будову Народного Дому в Перемишли в квотї 112 зр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·3[illegible]	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3 41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·4[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12 46	
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Віднї (I. Johannesgasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники вызваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского: він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

Ся бура книжочка! Та сама. Я мав єї знов в своїх руках, як перед чотирома роками!

Я перекинув кілька карток.

Хора порозуміла мою цікавість.

— Стах віддав всьо до крейцара! Всьо, навіть з процентом, хоч я за се гнївала ся!

Дїйстно. Шістьсот рублїв нараз вложено до каси перед роком. Стах був точний. О! він все платив свої довги.

І що-ж вам ще скажу?

Умерла!

. . . .

Але чи повірите, що Стах від єї похорону, на котрім був разом зі мною, став до мене що раз частїйше прибігати і що раз частїйше було єї імя на єго устах.

— Знаєш, — сказав одного разу, вбігши несподївано вечером — знаєш, не можу дома висидїти, а й між людьми не добре менї. Лише коло тебе маю троха спокою....

І зараз докинув, немов би сам собі дивував ся:

— Яка глупота!

Знов иншого дня прибіг і даючи менї пять рублїв, сказав заклопотаний:

— Едку, не сьмій ся з мене і нїчого менї не говори, а зроби, о що тебе попрошу. Замов богослужене за сю бідну Оленку.... Знаєш, се.... се мене успокоїть.

Свого подружа не хотїв зривати і не міг, але відкладав єго з дня на день. Стало ся, як сказала небіжка. Вінчане мало відбути ся аж в мясницї.

Упер ся, що я мушу єму дружбити.

— Говори, що хочеш, але я від того не відступлю. Я чув би себе нещасливим сего дня, если би ти відмовив менї сеї ласки.

Я робив, що хотїв, але не міг єго ніяк потїшати.

Він сам успокоював ся, але ще нераз чув я, як шептав до себе:

— І яке дитиньство!

Кілька днів перед єго вінчанем, коли помітив, що він троха утихомирив ся, удав я тяжку недугу і доніс єму про се.

Однако я знав, що се з ним дїло, що він не цїлком менї довіряє та що заєдно чогось побоює ся.

Отже я волїв поставити собі трийцять баньок на грудях.

Дарма, що фельчер намовляв мене поставити хоч половину з того на плечах; я упер ся при своїм.

Ледви се стало ся, відозвав ся на улици під вікном гуркіт карити і до комнати вбіг він, Стах.

Се все я вже наперед провидів.

Бо Стах, скоро лише війшов, приступив зараз до ліжка і розпяв менї на грудях сорочку.

— А, дїйстно! — шепнув, подаючи ся в зад на вид кровавих ран.

Відтак погадав хвильку і спитав:

— Кашляєш?

— Нї, але коле! — шепнув я, удаючи, що силую ся говорити.

— Ага! Ти добре зробив, що поставив баньки. Будеш здоровий за три днї! Але на моїм весїлю не зможеш бути. Сердечно жалую, вір менї! Буду чути, що тебе нема. Але дарма! Ну, до побаченя! Мушу попросити иньшого дружбу. А з тобою певно не так скоро побачу ся.... виїзджаю по вінчаню на цїлий рік за границю.

Поцїлував мене зимними устами і вибіг. Тур, тур, тур! — і карита від'їхала.

— Гей, єсть там хто? — закликав я. Вбігла сторожева дївчина.

— Треба скочити по того самого фельчера. Нехай загоїть менї сї рани.

І так я не був на єго весїлю.

А й тепер, по роцї, хоч знаю, що вернув з заграницї, не хочу з ним стрічати ся. І він мене вже не шукає.

Очевидно вже успокоїв ся....

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.